

Prasība, kas celta 2007. gada 7. maijā — ThyssenKrupp Elevator/Komisija

(Lieta T-149/07)

(2007/C 155/60)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: ThyssenKrupp Elevator AG, Diseldorfa (Vācija) (pārstāvji — T. Klose un J. Ziebarth, Rechtsanwälte)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- pakārtoti, atbilstoši samazināt prasītājai ar apstrīdēto lēmumu solidāri uzlikto naudas sodu;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja apstrīd Komisijas 2007. gada 21. februāra Lēmumu K (2007) 512, galīgā redakcija, lietā COMP/E-1/38.823 — *PO/Elevators and Escalators*. Apstrīdētājā lēmumā prasītājai un citiem uzņēmumiem tika noteikti naudas sodi par dalību aizliegtā vienošanās par liftu un eskalatoru ierīkošanu un uzturēšanu Beļģijā, Vācijā un Luksemburgā. Komisija uzskata, ka attiecīgie uzņēmumi ir pārkāpuši EKL 81. pantu.

Savas prasības pamatojumam prasītājas izvirza šādus pamatus:

- Komisijas kompetences neesamība, jo apgalvotajiem vietējiem pārkāpumiem nebija starpvalstu nozīmes;
- *ne bis in idem* principa pārkāpums, jo Komisija nav ņēmusi vērā Beļģijas un Luksemburgas valsts konkurences iestāžu amnestijas lēmumus par labu prasītājai, kas pieņemti pirms procedūras ierosināšanas;
- nosacījumu trūkums, lai iestātos prasītājas solidāra atbildība ar meitas sabiedrībām, jo prasītāja pati nav piedalījies pārkāpumā, tās meitas sabiedrības ir juridiski un ekonomiski neatkarīgas savā darbībā, kā arī trūkst objektīva pamatojuma atbildības attiecināšanai uz prasītāju;
- pamatsummu nesamērīgums naudas sodu aprēķinos salīdzinājumā ar faktiski skartajiem tirgus apmēriem;
- preventijas reizinātāja nesamērīgums, jo tas ievērojami atšķiras no attieksmes pret citiem pielīdzināma apmēra uzņēmumiem pielīdzināmās lietās, kas izlemtas tajā pašā laikā;
- pamatojuma trūkums attiecībā uz naudas soda palielinājumu naudas soda aprēķinā recidīva dēļ, pieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz agrāku sodu iekļaušanu;
- Regulas (EK) Nr. 1/2003 (⁽¹⁾) 23. panta 2. punkta pārkāpums, jo attiecībā uz naudas soda ierobežojumu 10 % apmērā no

apgrozījuma vajadzēja ņemt vērā tikai attiecīgo meitas sabiedrību apgrozījumu;

- Paziņojuma par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu (⁽²⁾) tiesiski kļūdaina piemērošana, jo nav pietiekami ņemta vērā prasītājas sadarbības pievienotā vērtība.

(⁽¹⁾) Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.).

(⁽²⁾) Komisijas paziņojums par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu kartēļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.).

Prasība, kas celta 2007. gada 7. maijā — ThyssenKrupp/Komisija

(Lieta T-150/07)

(2007/C 155/61)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: ThyssenKrupp AG, Duisburg un Essen (Vācija) (pārstāvji — M. Klusmann un S. Thomas, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- pakārtoti, atbilstoši samazināt naudas sodu, kas prasītājai solidāri uzlikts ar apstrīdēto lēmumu;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja iebilst pret Komisijas 2007. gada 21. februāra Lēmumu C(2007) 512, galīgā redakcija, lietā COMP/E-1/38.823 — *PO/Elevators and Escalators*. Apstrīdētājā lēmumā prasītājai un citiem uzņēmumiem ir uzlikts naudas sods par dalību kartelī saistībā ar liftu un eskalatoru uzstādīšanu un apkopi Beļģijā, Vācijā, Luksemburgā un Nīderlandē. Pēc Komisijas uzskatiem, attiecīgie uzņēmumi ir pārkāpuši EKL 81. pantu.

Prasības pamatojumam prasītāja izvirza šādus pamatus:

- Komisijas pilnvaru neesamība, jo attiecīgais pārkāpums ir vietējas nozīmes, tam nav nekādas nozīmes starpvalstu mērogā;

- *ne bis in idem* principa pārkāpums, jo Komisija pirms prasības celšanas nav ņēmusi vērā apzēlošanas lēmumus, ko par labu prasītājam ir pieņēmušas Beļģijas, Luksemburgas un Nīderlandes karšu [kontroles] iestādes;
- nosacījumu par prasītājas solidāro atbildību kopā ar meitas sabiedrībām neizpilde, jo prasītāja pati nav piedalījies prettiesiskajā darbībā, tās meitas sabiedrības darbībā ir juridiski un ekonomiski neatkarīgas, kā arī nav objektīva pamata saukt pie atbildības prasītāju;
- naudas soda aprēķināšanā izmantoto pamatsummu nesamērīgums salīdzinājumā ar faktiski skarto tirgus daļu;
- preventīvā reizināšanas koeficienta nesamērīgums, jo tas būtiski atšķiras no [koeficienta], kas ir piemērots citiem līdzīga lieluma uzņēmumiem līdzīgās lietās, kas ir izlemtas tajā pašā laikā;
- nepietiekams pamatojums tam, kāpēc, aprēķinot naudas sodu, ir noteikts lielāks sods atkārtotības dēļ; tas noticis sakarā ar juridiskām kļūdām, pierēķinot iepriekšējos naudas sodus;
- Regulas (EK) Nr. 1/2003 ⁽¹⁾ 23. panta 2. punkta pārkāpums, jo naudas soda maksimālo robežu 10 % apjomā no uzņēmuma apgrozījuma vajadzēja saistīt tikai ar attiecīgajām meitas sabiedrībām;
- Paziņojuma par atbrīvojumu no sodanaudas un sodanaudas samazināšanu ⁽²⁾ juridiski kļūdaina piemērošana tiktāl, ciktāl nav pietiekami ņemta vērā prasītājas sadarbības nozīme saistībā ar visām četrām attiecīgajām valstīm.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas paziņojums par atbrīvojumu no sodanaudas un sodanaudas samazināšanu karšu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.).

Prasība, kas celta 2007. gada 8. maijā — KONE u.c./Komisija

(Lieta T-151/07)

(2007/C 155/62)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: KONE Corp., Helsinki (Somija), KONE GmbH Hanovere (Vācija) un KONE BV, Hāga (Nīderlande), (pārstāvji — T. Vinje, solīcitor, D. Paemen, J. Schindler, B. Nijs, advokāti, J. Flynn, QC, un D. Scannell, barrister)

Atbildētāja: Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt lēmuma 2. panta 2. punktu tiktāl, ciktāl tajā ir noteikts naudas sods *KONE Corportion* un *KONE GmbH*, un uzlikt naudas sodu, kas ir mazāks par to, kāds ir noteikts Komisijas lēmumā;
- atcelt Komisijas lēmuma 2. panta 4. punktu tiktāl, ciktāl tajā ir noteikts naudas sods *KONE Corporation* un *KONE BV*, un noteikt mazāku naudas sodu par to, kāds ir noteikts Komisijas lēmumā;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar prasību prasītājas saskaņā ar EKL 230. pantu lūdz daļēji atcelt Komisijas 2007. gada 21. februāra Lēmumu C(2007) 512 galīgā redakcija (Lieta COMP/E—1/38.823 — PO/*Elevators and Escalators*), pamatojoties uz ko prasītājas līdzās citiem uzņēmumiem tika sauktas pie atbildības par piedalīšanos četros atsevišķos, daudzpusīgos un ilgstošos EKL 81. panta 1. punkta pārkāpumos, sadalot tirgu, vienojoties un/vai veicot saskaņotas darbības, lai manipulētu ar konkursa procedūrām un līgumu noslēgšanu par liftu un eskalatoru pārdošanu, ierīkošanu, apkopi un modernizāciju.

Prasītājas — *KONE Corporation* un tās filiāles *KONE GmbH* un *KONE BV* — iebilst pret apstrīdēto lēmumu tikai saistībā ar naudas sodu noteikšanu *KONE* kopumā par tās piedalīšanos pārkāpumos Vācijā un Nīderlandē.

Attiecībā uz Vācijā notikušo pārkāpumu prasītājas norāda, ka Komisija ir kļūdījies, nosakot naudas soda apmēru. It īpaši prasītājas apgalvo, ka, pirmkārt, Komisija nav pareizi piemērojusi 2002. gada Paziņojumu par sadarbību ⁽¹⁾, jo a) tai bija jāpiešķir *KONE* imunitāte saskaņā ar Paziņojuma 8.a un 8.b punktu vai, pakārtoti, b) tai bija jāsamazina prasītāju naudas sods saskaņā ar minētā paziņojuma 23. punkta pēdējo daļu.

Otrkārt, prasītājas apgalvo, ka Komisija nav pareizi piemērojusi Pamatnostādnes par naudas sodu noteikšanu saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 17 15. panta 2. punktu un 1998. gada EOTK Līguma ⁽²⁾ 65. panta 5. punktu (turpmāk tekstā — “1998. gada Pamatnostādnes par naudas sodu uzlikšanu”), jo tā, a) nosakot naudas sodu, nav ņēmusi vērā skartā tirgus apmēru un b) nav pienācīgi atzinusi to, ka prasītājas neapstrīd faktus, ko pierāda piešķirtais [naudas soda] samazinājums tikai par 1 % attiecībā uz šo ieguldījumu.

Treškārt, prasītājas apgalvo, ka Komisija nav ievērojusi EK tiesību pamatprincipus, jo a) Komisija nav ievērojusi tiesiskās palāvības principu, savlaicīgi neinformējot prasītājas par imunitātes neesamību; b) Komisija nav ievērojusi vienlīdzīgas attieksmes principu, izturoties atšķirīgi pret prasītājām, kas atrodas vienādā situācijā, raugoties no imunitātes viedokļa, un c) Komisija nav ņēmusi vērā prasītāju tiesības uz aizstāvību, atsakoties sniegt piekļuvi dokumentiem.